

3. dec. 1847

FAKTA

Dato:
3. dec. 1847

Sidetal:
Dagbog D, side 42-43

Dagbogens placering:
Den Hirschsprungeske Samling

Trykt udgave:
Ettore Rocca (red.): "Dagbog 9.
december 1846 - 15. april 1846" i
Bente Bramming, Hans Edvard
Nørregård-Nielsen og Ettore Rocca:
Længsel. Lundbye og Kierkegaard,
Århus 2013, s. 242-243; Jesper
Svenningsen (red.): Seks år af et liv.
Johan Thomas Lundbye - Dagbøger
om tro, skæbne, kunst og kærlighed,
København 2018, s. 494-496

TRANSSKRIFTION

hos Stampes¹ 27 Nov: 3 December 47. –
1

Naar man er samlet Venner og Veninder,
Og Glædens Lys opfrisker vore Kinder,
Naar den glade Tale
I de høie Sale
Luller Hjertets dybe Savn i Dvale

2
Naar den Kreds, som deler Spøg og Løier
Sig ved Livets Melodi fornøier,
Ved de muntre Toner
I de lyse Zoner
Nyde Ungdomslivets gyldne Kroner.

3
Føler Livets Strænge alle stemte,
Alle Nag og mørke Tanker glemte
Alle Tanker blide
Som Lys-Alfer hvide
Med de glade Haab gaa ved vor Side.

4
Og Begeistringssmilet ungt sig maler
Og igjennem Øiets Tindren taler,
Og vort Hjerte banker
Dølger stille Tanker,
Kaster ud i Fremtidsdybet Anker.

5.
Da i Sjælen vaagne alle Minder
Om hver Stund, som gav os røde Kinder
Om hver Dag i Livet
Som os Fryd har givet,
Sødt vor Sjæl forynget og oplivet.

6.
Fra vor Barndoms lyse Uskylds Dage,
Da vi legede med Blommer fage
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale
Og de andre Fugle smaae, som tale

8.
Derfor vil vi hilse alle Steder.
Hvor i Livet vi har fundet Glæder,
Hjemmets sølvblaae Sunde
Fjerne Egenes Lunde,

Overalt hvor sødt vi kunde blunde.

9.

Og dem, som der i Labyrinthens Gange
Til forskjellig Tid vi traf, de Mange,
Som gav Duften, Glandsen,
Roserne i Krandsen,
Farven i vor Glædes lette Dandsen.

10.

Dem vi hilse stille i vort Minde,
Gid enhver maa Sine atter finde;
Leve alle Kjære
Fjerne som og Nære,
Vi vil samlede i Hjertet være.
Elise Stampe² (?).

•43•

Sorgen på Skovgaard³
(Natten 10-11 Nov 47).

Nu visne alle Blomster brat,
Nu tie Fuglens Toner;
Hvert Blad maa dø i denne Nat
I Bøgens stolte Kroner,
Og stod end Rosen frisk og rød
Inat den dog blev bleg og død.

Thi gennem Skovgaards Have gaaer
Et Suk i Midnatsstunden,
Hvert Træ, hver Busk, hver Blomst det naaer
Til mindste Straa i Lunden;
Men sorg og Savn med Sukket kom
Ind i den stille Helligdom.

Thi selv en Blomst foruden Liv
Berørt af Dødens Aande
Nu hviler trist saa bleg og stiv,
Fri for al Livets Vaande,
Den Elskede, hvis Kjærlighed
En Vogter var om dette Sted.

Og kommer end den skønne Vaar
Med Blomst og Blad i Lunden
Sin Glands ei mere Skovgaard faaer
Den for stedse svunden.
Kun i Erindrings Farveskjær
Vil hendes Billed blive her.

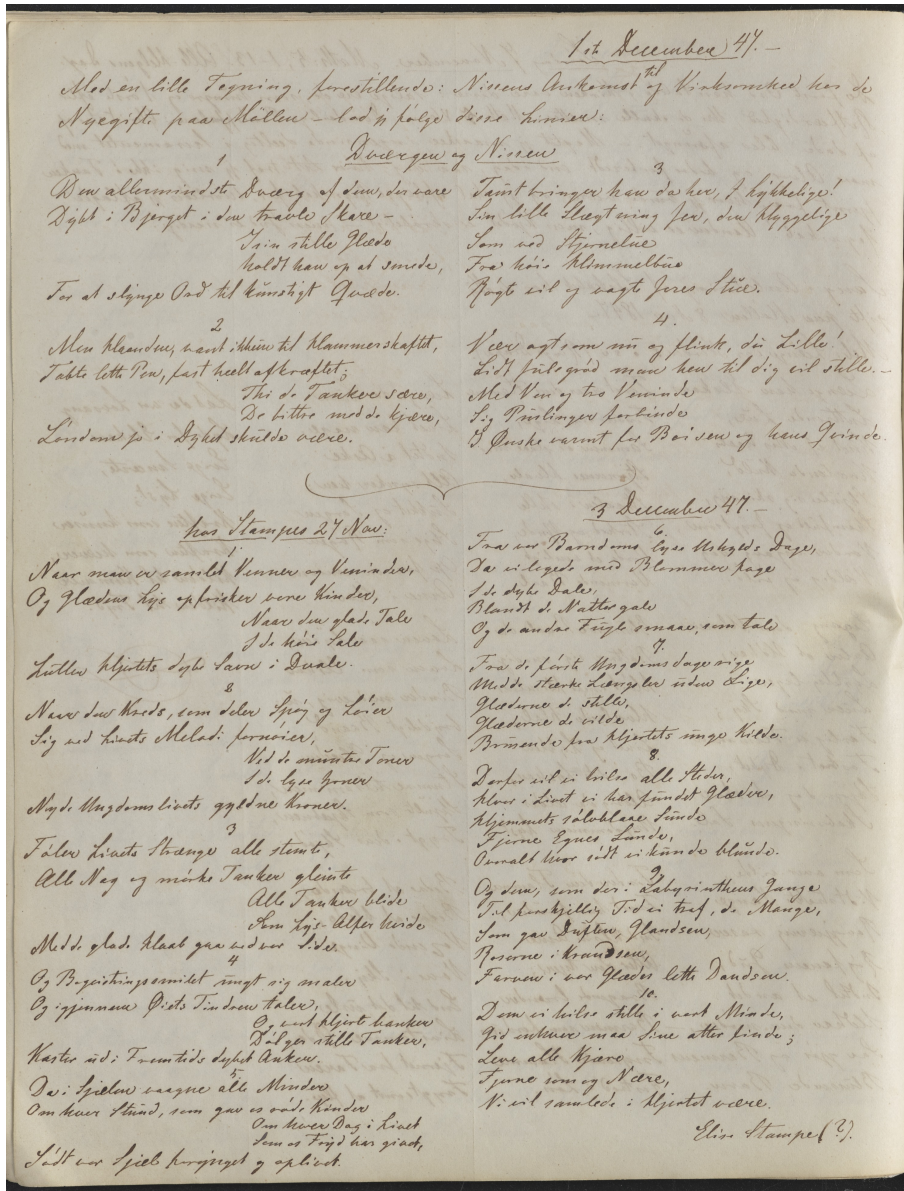
KILDER TIL DANSK KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

¹ Baron Henrik Stampe (1794-1876) og baronesse Christine Stampe, f. Dalgas (1797-1868). Lundbye var næppe selv med til selskabet.

² Elise Stampe (1824-1883), datter af Henrik og Christine Stampe. Lundbye har tydeligvis ikke været sikker på visens ophav.

³ Digtet er skrevet til minde om malerinden Bolette Puggaard (død 11. november 1847), hustru til Hans Puggaard, indehaver af landstedet Skovgaard i Ordrup. Forfatteren er ukendt, og Lundbye må have nedskrevet det 3. december 1847 eller kort derefter.



Sorgen paa Skovgaard
(Natten 10-11 Nov 47).

Nu visse alle Blomster brat,
Nu tie Fugles Toner;
Hvad Blad maas de i denne Nat
I Bøgens stulte Korner,
Og staa end Roser frisk og rød
End den dog blev bleg og død.

Thi gjennem Skovgaardts blom gaaer
Et Suk i Midnatsstunden,
Hvad Tone, hvor Brud, naar Blomst ed maer
I et mindste Straa i Lunden;
Men Sorg og Savaa med Trokelt kom
Ind i den stille Helligdom.

Thi selv en Blomst forindes hvi
Perent af Dagens Lynde,
Nu hvi den vist saa bleg og stui,
Tvi for al Livets Vaande,
Den Elskede, hvis Kjærlighed
En Vagter var om søtte Stid.

Og kommer end den skjønne Vaar
Med Blomst og Blad i Lunden
Den Glæde si mere Skovgaard faar
Den er for steds i Sunden.
Kun i Erindringes Færveskjer
Vil hendes Billed bliar her.

28 Dec: 1847.

Tiils betragtning.

Wenn Sie erst hieher, wie ich allge-
mein behaupten höre, der schönsten ist,
was ein klein fröhlich oder später emp-
finden kann; so mußten wir ein
sehr kluges dreifach gleichmäßig
preisen, daß ihm gegnügt wird, die Men-
ne dieser einzigen in ihrem ganzen Blau
fange zu genießen. (Nicht immer ist). Nur
wenig Menschen werden so vorzüglich
begünstigt, indest die meisten von ihnen
früheren Empfindungen sind durch eine
harte Schule geführt worden, in welcher
sie, nach einem kümmerlichen Geschäft,
gezwungen sind, hien besten Wünschen
entzogen, und das, was ihnen als höch-
ste Glückseligkeit wünschelte, für immer
entbehen zu können. —

Gaethe.

W. H. Meister Cap. 3. P. 1.

So hatte sich seine innere Freiheit will; er
ist und sich gleich mit großem Eifer den
selbstgeschafften gewidmet. — Freilich nicht
mit dem heiteren Fleiß, der zugleich dem ge-
sunden öftigen Belohnung ist, wenn wir das
wenn wir geboren sind, mit Ordnung und Folge
verrichten, sondern mit dem stillen Fleiß der
Pflicht, der den besten Vorsatz zum Fruchtmak,
der durch Uebung geachtet und durch
ein inneres Selbstgefühl belohnt wird, der
sich auch oft, selbst wenn, wenn ihm der
schönste Belohnung die Krone reicht, einen
und singenden Saufen kann zu ersticken
wenn.

Jan: 1848.

W. H. Meister P. 2. Cap. 2.

Gledeligt Nytår! bli 11 og freidig i det
gamle Aar! —